

kende og alene af dem, der svare directe Skat, uden at der hertil er knyttet nogen Indskrænkning, navnlig uden at der er indbrømt de større Skattebydere en forholdsvis Andeel. Det vil jo erindres, at saavel i Loven om Valg til Amtsraadene som i Loven om Valg til Kjøbstædernes Borgerrepræsentationer, er der fulgt et andet Princip, idet man der vel har indbrømt alle Skattebydere Ret til at vælge, men dog forbeholdt den største beskattede Femtedeel, forsaavidt den svarede $\frac{2}{3}$ Deel af samtlige Skatter, Ret til at vælge den større eller mindre Halvdeel af Repræsentanterne. Det forekommer mig, som sagt, tvivlsomt, om det er rigtigt her i Kjøbenhavn at etablere et derfra forskjelligt Princip, eller om det ikke vilde være rigtigere ogsaa her at følge det samme Princip, ved nemlig ogsaa her at gjøre en saadan Adskillelse mellem Borgerne, saaledes at de større Skattebydere fik Ret til at vælge Halvdelen af Borgerrepræsentanterne; her er nemlig Tallet lige. I rolige og almindelige Tider vil der gaanske vist ikke være nogen synbarlig Fare ved de paagjældende Bestemmelser i Loven, som den nu foreligger; men jeg troer, at der kan være Tilfælde og komme Tider, hvor det vil være forbundet med Fare saaledes at lægge hele Magten i deres Hænder, der betale den mindste Deel af Skatten; thi de, der kun have 100—300 Rd. Skatteindtægt, udgjøre en saa overveieende Deel, at de fuldstændig ville kunne beherske Valgene. Ogsaa i politisk Henseende forekommer det mig mindre rigtigt, at man her i den største Commune etablerer et andet Princip end i alle andre Communer. Det vil naturligvis let drage Conseqventer efter sig baade med Hensyn til andre lignende Forhold og ligeledes i større Forhold, hvor noget lignende kan gjøres gjældende. Jeg vil derfor henstille til de ærede Medlemmer, hvorvidt den Tanke skulde finde nogen Anklang; da jeg i saa Fald vil tillade mig at stille Forslag i den Retning.

Der er tillige et andet Punkt, som ikke er berørt i Loven, men som jeg troer kunde fortjene nogen Overveielse. Jeg sigter herved til et Forhold, der er gjennemgaaende her i Kjøbenhavn. Det er jo nemlig naturligt, at der til Borgerrepræsentanter vælges Flere af de større Næringsdrivende og Fabrikanter her i Byen,

Dermed fremkommer imidlertid den Mislighed, at saadanne Folk, som staaet i et eller andet Forhold til Communen som Leveandener, eller som dem, der have Contracter med og udføre Arbejder for Communen, skulle som Borgerrepræsentanter holde Control med disse Arbejders Udførelse. Af Kjøbenhavns 36 Borgerrepræsentanter er der for Diebliffet 14 eller 16, der staae i et saadant Forhold til Communen. Dette Forhold er tidligere bragt paa Bane i Borgerrepræsentationen, men der fandtes der ikke nogen Stemning for at foretage Noget i saa Henseende; i Folkethinget er det slet ikke kommet frem, men jeg har ikke villet undlade her at gjøre opmærksom derpaa, fordi der mulig ogsaa i denne Henseende kunde være Tale om at træffe en Bestemmelse. Jeg troer ikke, at det medfører nogen egentlig Mislighed; men det er vist, at naar man ikke veed, hvem der staaer i Forbindelse med Communen, og man til Undersøgelse af f. Ex. et storartet Byggeføretagende, som Communen lader udføre, vælger Borgerrepræsentanter, der maaskee iforveien ere engagerede med Communen netop angaaende dette Føretagende, kunde disse derved komme i et kildent Forhold, og det vilde maaskee derfor være hensigtsmæssigt, naar der bestemtes, at Borgerrepræsentanter ikke maatte staae i et saadant Forhold til Communen.

Svar: Jeg maa i Modsetning til, hvad den sidste ærede Taler hittede, anbefale Thinget at vedtage denne Lov saaledes, som den er kommen til os fra Folkethinget. Jeg har aldrig kunnet indsee, at § 96 i Grundloven skete Fyldest, før alle skattebydende Borgere i Communen fik Valgret, og dette Princip er nu blevet etableret her. Som Modgrund herimod anførte den ærede Taler, at dette var noget Nyt, og at det i de foregaaende Love, som angaae de communale Valg, er fassat, at en Femtedeel af de høiest beskattede skulle vælge enten den større eller den mindre Halvdeel. Grunden, hvorfor man i Folkethinget i sin Tid gik ind paa dette Princip, var, at man saa, at man dog derved gjorde et Fremskridt, idet man ikke kunde gjøre det større Fremskridt, som man ønskede. Det, man her er gaaet ind paa, anseer jeg som et stort Fortrin og haaber